

ר"ת	מוצאי שבת	כניסת שבת
19:13	18:34	17:23
19:13	18:36	18:40
19:13	18:37	17:41
19:13	18:34	18:41

הזמנים לפי לוח שנה של ישיבת ברית ה' חוץ מטבריה

יורשלים
תל אביב
נתיבות
סכריה

מסגרת עובדיה

לך לך גליון מס' 58

בני תורה בנתיבות ובארץ הקודש

הר הבית והמקדש

בעידוד ת"ח וגדולי הדור

הר הבית והמקדש בפרשה

הר' אליהו ה' הי"ו

האבן עזרא (תהלים סח, לה) על הפסוקים "תנו עז לאלהים על ישראל גאותו ועזו בשחקים: נורא אלהים ממקדשיך אל ישראל

הוא נתן עז ותעצמות לעם ברוך אלהים" פירש וז"ל: נורא - יהיה מורא אלהים בארץ ממקום המקדש, כדרך: ברוך ה' מציון. והנכון: כי בית המקדש בארץ מכון כנגד בית המקדש בשמים, כמו: וזה שער השמים והוא סוד מכוסה, ובעבור שהזכיר: תנו עז לאלהים בדיבור שידורו שהוא בעל העוז, אמר שהעוז במעשה באמת, גם התעצמות השם יתן אותם לישראל והודו לשם, על כן ברוך אלהים.

אם נחבר את הדברים יחד נלמד, שעל ידי שעם ישראל משבח את הקב"ה הוא נותן כח לקב"ה להטיב עם עם ישראל, והפסוק אומר זאת מפורש: תנו עז (אתם תנו כח) לאלהים, ולמה? כיוון שעל ישראל גאותו ועזו בשחקים, כלומר: שהקב"ה מתפאר ומשתבח בישראל על ידי שנקרא "אלהי ישראל", והיכן נקרא במפורש אלהי ישראל - בבית המקדש! ששם משבחים אותו כך בכל ברכה וברכה, ולכן סמך דוד המלך ע"ה ברוח קדשו זה לזה, נורא אלהים ממקדשיך - אל ישראל, ששם אתה נקרא אל ישראל מעל כל המקומות, וע"י שישראל משבחים אותו כך, גם ה', הוא נותן עז ותעצמות לעם - שעושה להם ניסים ונפלאות, והכל

ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה (לך לך יב, ב)

פירש רש"י: דבר אחר ואעשך לגוי גדול זה שאומרים אלהי אברהם, ואברכך זה שאומרים אלהי יצחק, ואגדלה שמך זה שאומרים אלהי יעקב. יכול יהיו חותמין בכולן, תלמוד לומר והיה ברכה, כך חותמין ולא בהם:

בגמרא (בבא מציעא פה:) **מצינו שהזכרת שבח אינה שבח בלבד**, אלא בתוכו טמון כח של בקשה עמוקה יותר: אליהו הוה שכיח במתיבתא דרבי, יומא חד ריש ירחא הוה, נגה ליה ולא אתא. אמר ליה: מאי טעמא נגה ליה למר? אמר ליה: אדאוקימנא לאברהם ומשינא ידיה ומצלי ומגנינא ליה, וכן ליצחק וכן ליעקב. ולוקמינהו בהדי הדדי! סברי: תקפי ברחמי ומייתי ליה למשיח בלא זמניה. אמר ליה: ויש דוגמתן בעולם הזה? אמר ליה: איכא רבי חייא ובניו. גזר רבי תעניתא, אחתינהו לרבי חייא ובניו. **אמר "משיב הרוח" - ונשבה זיקא. אמר "מוריד הגשם" - ואתא מיטרא, כי מטא למימר "מחיה המתים" - רגש עלמא.** אמרי ברקיעא: מאן גלי רזיא בעלמא? אמרי: אליהו. אתיהו לאליהו מחיהו שתין פולסי דנורא. אתא אידמי להו כדובא דנורא, על בינייהו וטרדינהו. ע"כ.

במקרא מצינו פעמים בודדות שהוזכר שם 'אלוהי' על איזה אדם כגון: "ברוך ה' אלוהי שם ויהי כנען עבד למו" (נח ט, כו), אלהי דוד (ישעיהו לח, ה), אלהי אליהו (מלכים ב' כ, יד), אבל אפילו על משה רבינו וגדולים נוספים לא מצינו שהתייחדו בשם 'אלוהי', ובאבות הקדושים אמר ה' שייקראו אלוהי אברהם יצחק ויעקב, וזהו תואר פרטני אבל **מעל כולם ה' נקרא "אלהי ישראל" וזהו התואר השלם.**

כמובא בילקוט שמעוני (רמז תרד) **זהו שאמר הכתוב**: "ויגבה ה' צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה" - הוא מתקדש בעולמו בצדקה שהוא מלמד על ישראל, שנאמר: "אני מדבר בצדקה". אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: אני מתקדש בכס, שנאמר: "כי בראותו ילדיו וגו', וכן הוא אומר: "ישראל אשר בך אתפאר". אתם מתקדשים ב', ואני מתקדש בכס, שנאמר: "קדשים תהיו כי קדוש אני". אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: עד שלא בראתי אתכם היו מלאכי השרת מקלסין ומקדשין אותי בכס, והיו אומרים: "ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם", וכו'.

המקום היחיד שאומרים את השבח הזה בכל ברכה וברכה הוא בהר הבית כמובא בגמרא (תענית טז:) ומניין שאין עונין "אמן" במקדש שנאמר: "קומו ברכו את ה' אלהיכם מן העולם עד העולם ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה". יכול על כל ברכות כולן לא תהא אלא תהלה אחת? תלמוד לומר: "ומרומם על כל ברכה ותהלה", על כל ברכה תן לו תהלה. **ואלא במקדש מהו אומר? "ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. ברוך גואל ישראל."** והן עונין אחריו: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

מגיע התפילות בבית המקדש! כמה שאנחנו צריכים לכסוף שיהיו כל תפילותינו בהר הבית ששם מקום המקדש ומשם עולות התפילות, ורק שם משבחים את ה' בשלימות (כן כן, נוסח הברכות בהר הבית בריוק כפי המובא בגמ' הנ"ל, וכפי שכך פסק הרמב"ם, שבכל הר הבית כך מזכירים ורק שם), **ואשרי מי שיתעורר לכו לדרוש את ה' בשלימות.**

(שמעתי מפי הר"ג אליהו ובר שליט"א).

קונטרס

והראנו בבנינו

ביתר הולדת ספר, הנותן מענה על כל עניני העליה להר הבית לפרטים, לרצות להעמיק ולהבין את הדעות בנושא לאשרים ולהביע לחקר האמת באמת!

החוברת מדברת לדורשי האמת בלבד!!!

קדושת המקום

דעת גדולי ישראל

תשובת הרדב"ז

דעת מרן הגר"י וצוק"ל

מסמכים ותיעודים

ועוד...

החוברת מסיקה את כל תולדות ואת כל הדעות בענין, ראשונים ואחרונים מכל הדורות עד לפטירת כל הספקות! החוברת בהסכמת והמלצת מר"ר ויע"ר רבי חזקיהו דב הכהן קוק שליט"א

החוברת תינתן עם משלוח עד הבית 15 ש"ח בתשלום רבועות סימול על סך 053-3140815

(למשלחים ללימוד רבני חזקיהו בחובות הוא מתקבץ 3-5 ש"ח בלבד)

צו השעה! להקריב קרבנות בדחיפות זהו סוד הקיום של חיינו.

תמונה אחת שהיא שאלה ותשובה, מדוע ולמה היה הרבה טילים על ארץ הקודש? מדוע האויבים רוצים דווקא את ארץ הקודש הזו? והתשובה היא כי שוטטנו בארבע פינות ותשובה לשאלה לא מצאנו – מדוע אין הקרבת קרבן התמיד בהר הבית עכשיו? ב"ה תקופה ארוכה לא ראינו את המחזות הנוראים הללו של טילים ענקיים ומסוכנים ואש יורדים מן השמים, וזאת כדי שעכשיו נתבונן לעשות את רצון ה', ובמקום אש מהשמים של טילים יהיה אש מהשמים של הקרבנות, וגם כל מה שקרה זה בגלל שלא התחלנו להקריב את קרבן התמיד, זה בגלל שהבטחנו מידי חודש ומידי שבת בשבת: "ושים נעשה לפניך את קרבנות חובותינו" – אך למעשה, אפילו קרבן אחד עוד לא הבאנו, הגיעה השעה להתעורר מתוך אהבה, ללמוד את הלכות המקדש ולהצביע את הדרישה לבנינו בראש מעיינינו.

משהו נורא קרה לנו עינינו, והלב ממאן להאמין, בתמונה נאמר לערבים בואו נעשה שלום ונסגור את אלעקצא ליהודים וישאר רק למוסלמים! רחמנא ליצלן, איך הגענו למצב שבו למען עסקנות וקולות בקלפי, היה מי שמוכן לקחת את הקודש הקדושים, למכור את הכבוד של ה' אליקינו, ולהתחנף לאלו שרוצים לראות בהרסנו ובחורבנו? ארץ ישראל, ירושלים עיר הקודש, והר הבית – בית הבחירה – הם מתנת שמים זכה, טהורה וקדושה שניתנה לעם ישראל בדמים מרובים ובחסידי ה' גלויים, והנה, תחת אצטלה של עשייה, בוחרים לרדת לשפל חסר תקדים! לפרסם כרוזי תעמולה בשפה הערבית, שמלטפות את האויב ומפקירות את אחיזתנו במקום הכי קדוש לאומה! זה לא רק זלזול, זוהי בעיטה של ממש במתנה האלוהית, איך אפשר ללטף את דורשי רעתנו, לחלק להם הבטחות על המקומות הקדושים, ולשכוח מן הבעלים האמיתיים של הבית הזה? הייתכן שחפץ הכיסא והעירייה יעביר אדם על דעתו ועל קדושת ירושלים?! רוצים לעשות פוליטיקה? תעשו, אך אל תגנו בקדוש הקדושים! את בית ה' לא הופכים למגרש עסקים.

שזה הדרישה כיום לחדש את עבודת הקרבנות, נזכה לקבל ולחיות בארץ ישראל בשלום וביטחון ובשלום, וכפי שהרחבנו בספר "אגרות עובדיה המקדש בהר ציון" (פרק כה אות יז), שם מובא עוד ראיות רבות לכך שכל הסכנות, המצוקות, והאיומים הביטחוניים הפוקדים את ארצנו נובעים בראש ובראשונה מחוסר שלנו בהר הבית, שאנחנו לא באים ודורשים לחדש את מצוות התורה בהקרבת הקרבנות, כי מי שמאמין לחדל חייב לדרוש את הקרבת הקרבנות בימינו, לא מתי שלא יהיה לנו אויבים, אלא כדי שלא יהיה לנו אויבים.

יש המנסים לטעון ולתרוץ: העיקר שאני מתפלל... התפילה היא הדבר החשוב ביותר... וכנגד הקרבנות נאמר וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ. אולם, טענה זו אינה נכונה בהלכה, שנכון התפילה יקרה היא, אבל מעולם לא מבטלים מצוות בגלל שמתפללים, האם מי שקורא את הפסוקים על חג הסוכות פטור מסוכות? הרי וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ?

ובכלל יש לשאול מגין לנו שכל תפילתנו מתקבלת, הרי בגמרא במס' ברכות (ל"ב ע"ב) איתא אמר ר' אלעזר: "מים שחור ביהמ"ק נעללו שערי תפילה, שנאמר: גם כי אזעק ואשוע שחם תפילתי". ללא ביהמ"ק ועבודת הקרבנות, התפילה אינה מתקבלת בשלמותה כפי שהייתה בזמן שהמקדש היה קיים, התפילה נתקנה כנגד תמידים, אך היא אינה במקום התמידים.

כל המקורות הללו – מתורת משה, דרך דברי חז"ל בגמרא ובמדרשים, ועד לפוסקי הדורות – מוכיחים באופן חד – משמעי: המצב הקיים והמצויאות הכואבת בדורנו דורשים באופן דחוף ביותר את בניית בית המקדש וחיידוש עבודת הקרבנות, כדי לשלוט במדינה אנחנו מאמינים שזה דרך קמפיין הבחירות, אבל לאחר הבחירות בסוף מוסרים את השליטה לידי אויבנו בהר הבית? על כל כיסא בכנסת משקיעים מליונים אבל מתי נדאג למקום כיסא הכבוד של משה הקב"ה? זה שאנחנו דואגים למקדש מעט בכל כוחנו וממנו זה חשוב מאוד אבל מתי נפסיק להסתפק במעט ונדאג למקדש הגדול והקדוש?

והאמת היא שדווקא איסור העליה להר הבית שפורסם בחוצות הוא הביא איתו לא רק צרות אלא הוא גרם לנו הרבה יותר מכך, גם כי בגלל שגרמנו להתרחק יותר מהסיכוי להקריב את קרבנות חובותינו, וגם משום התנופה לאומות העולם, כיון שההתחנפות היא זו שקוראת להם לבוא ולהשמיד וכו', כי אתה רודף להתחנף אחר האויב שלך הוא מבין שאתה פוחד ורוצה שקט, אז הוא מגביר את העוצמה של הרע... ולכן מוטלת עלינו חובה גמורה לא לשקוט ולא לנוח, להבין את התפקיד הדורש מאיתנו ללמוד, לעיין, לפעול ולעשות כל שביכולתנו כדי להשיב את השכינה לציון לקרב מהר ביותר את האפשרות להתחיל להקריב קרבנות שהתחייבנו לה, ורק כך לזכות לביטחון, לזכור טוב מהו משרד הביטחון של רבותינו, לא בהרבה נשק וטילים אלא בכמה קרבנות חובה להקב"ה, לא מתי שתבוא הגאולה, אלא כדי שתבוא הגאולה והשראת השכינה במהרה בימינו, אמן.

אנחנו בבחירות בוחרים אך ורק כדעת רבותינו! אנו צייתנים, נאמנים לגדולי הדור, וממלאים את חובתנו בדיוק כפי שהורו לנו מרן ורבנו זצוק"ל וא"א בכל תוקף כי זה עתיד חיינו, אבל אסור לנו לשכוח! לצד החובה הציבורית להשייב לדעת תורה, חובה עלינו לנצור בלבבותינו שבבחירות ה' בוחר ב- בית חיינו, את המקום אשר בחר ה' – את בית הבחירה, את הר הבית, האמונה שלנו לא מתחילה ולא מסתיימת בקלפי, והנאמנות שלנו היא קדם כל להקב"ה, לתורתו, ולבית הקדשנו, עלינו לעזוב חסם מול החורפה הזו, ולא לתת לאף פוליטיקה לטשטש את הזהות הקדושה, והגאוה היהודית שלנו בעבור חופן קולות! וכלי שום ספק השמירה על עם ישראל תהיה גדולה יותר, ומי שלומד על הקרבנות בוודאי שהקב"ה יסייע לנו להיות שם כדי לקיים...

מעשה שהיה ביהודי רחוק לגמרי מתורה ומצוות, שביום בהיר נסחף בים עד שהרגיש כי הגיעו מים עד נפש והוא בסכנת חיים מיידית, ואז הוא פנה להקב"ה ואמר אם אתה מחזיר אותי לחוף מבטחים ואני יחיה אני חוזר בתשובה! ובאמת כך היה, שבאופן פלאי הים דחף אותו החוצה והוא הצליח להינצל, אך מה עשה "החכם מולוג"? המשיך בדרכו כאילו כלום לא קרה, ואמר לעצמו אני לא צריך לחזור בתשובה, כיון שאני רק אמרתי אבל לא הבטחתי! מה אנחנו חושבים עליו? מסתמא כולנו חושבים אותו דבר...

שנים רבות התפללנו, יחלנו וציפינו, ואף מידי חודש בחודשו ומידי שבת בשבתו אנו מבטחים ומבקשים מריבון העולם: "יהי רצון שתעלינו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו", והנה, בחסד ה' עלינו, העלנו ה' לארץ ישראל, לכל אחד מאיתנו יש בית, קורת גג וביטחון גשמי יחסית, אך את עיקר ההבטחה – עדיין לא קיימנו, ואפילו קרבן אחד לא הבאנו לפנינו! כל שבת אנחנו אומרים זאת אבל מיד במצו"ש... אנחנו מדברים להיפך על מי שבא לעלות להר הבית לקרב את האפשרות של הקרבת הקרבנות כפי שנצטוונו.

יש התוהים: הרי הקב"ה לא ציווה אותנו אישית, ואנחנו בעצמנו לא עמדנו במעמד הר סיני ולא ראינו את גילוי השכינה מאז, וכיצד חלה עלינו החובה? אך פשוט וברור הוא שהקב"ה עשה דבר אחד לכל הדורות, כל מצוות התורה נצטוו עבודנו לדורות עולם, אין תורה לבית המקדש ותורה אחרת לחי החרבן והגלות, וכי ה' ביקש ממישהו מאיתנו באופן אישי להניח תפילין?! אז למה תפילין כן ומקדש לא?! כל התורה כולה ניתנה על מנת שנסתכל בה, נלמד, נעיין ונבין מה נצטוונו – ונקיים הלכה למעשה, כל עוד איננו מבינים זאת ומניחים את מצוות המקדש והקרבנות, אנו ממשיכים לסבול צרות, ייסורים, ומצוקות, שכן אמרו רבותינו.

חז"ל בגמרא במסכת סוטה (מ"ט ע"ב) מוזכרים לנו יסוד עצום: "כל זמן שעוסקים בעבודה [של בית המקדש] – אין נמסרין בידכם", חז"ל כתבו "כל זמן שעוסקים בעבודה" ולא כל זמן שמדברים על העבודה, עבודת המקדש אינה רק מצווה ותו לא, אלא היא חומת המגן הרוחנית והפיזית של עם ישראל, כשהעבודה מתקיימת, אין לכל שונאי ישראל ומבקשי רעתם שום שליטה ויכולת להרע לנו, יסוד זה מושחת עוד מימי אבות אבותינו, ומופיע הוא בפרשתנו, כאשר אלו אברהם אבינו את הקב"ה: "במה אדע כי אירשנה", השיב לו הקב"ה: "קחה לי עגלה משולשת וגו'", ופירש רש"י שם: במה אדע כי אירשנה – הודיעני באיזה זכות יתקיימו בני בארץ ישראל? שהרי ידוע שיש צרות רבות, פיגועים, מתחילים ואיומים מכל עבר... על כך השיב לו הקב"ה: קחה לי עגלה וכו' – בזכות הקרבנות!

עבודת הקרבנות היא המעניקה את זכות הקיום וההיחזקות בארץ מול כל אויביה. לכן עלינו לדבוק בדרך אבינו אברהם, שבכל מקום שהלך הוא בנה מזבחות, מתי אנחנו נתחיל לבנות מזבח אחד בלבד במקום אחד – במקום אשר בחר ה'? לאברהם אבינו נאמר שזכות הקיום תלויה בהקרבת קרבנות, והיום חושבים שהביטחון תלוי בגורמי ביטחון שדואגים רק לעוד F35 מי כלבלב אותנו במי להאמין? מי הוא מקור האמונה לחיים שלנו בארץ דברי רבותינו או ערוצי תקשורת?

דבר זה רמז גם בדברי חז"ל בספר ר' בילקוט שמעוני (דברים כ"ז, ט) על הכתוב: "ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת", דרש חז"ל: בזכות שבאים אל המקום הזה (מקום המקדש) – ויתן לנו את הארץ הזאת, הארץ הזאת ניתנה לנו בתנאי שבאים אל המקום הזה – הר הבית, בלי המקום הזה, הארץ בורחת לנו מבין ידידים!

הקשר בין מקום המקדש לבין ללכת ברצועה בארץ הוא בלתי נתיק, כך בדיוק יהיה גם בימינו: אם נבוא אל מקום המקדש

למען תספר

הר' דניאל הי"ו סיפור בענייני המקדש

"נאמנים פצעי אוהב"

שם תוך כדי הליכה או מהלך דפים בלי סידור? "איך אתם יכולים לשמור על רוממות תוך כדי שאתם רואים חבר ששומר מרחיק אותו על זה שהוא השתחווה במקום שהמטרה לא מסכימה?" "איך נראית השחרות שלכם, בלי תפילין בלי ספר תורה?" "מי ערב לך שזכנסת להר הבית ללא כמה גרגירי אבק על רגליך?" טענות כאלו ואחרות נשמעות לרוב בקרב המתנגדים לעלייה להר, וכולן מבוססות על זה שעולי הר הבית לכאורה "פוצעים" את הר הבית בכל מיני מקרים, ומסתבר שיש חושבים שיש תחליף להר הבית, מקום שבו אין את כל ה'בעיות' שיש בהר הבית, 'הכותל המערבי', שם יש תפילין וציצית, יש שם סידורים לרוב ואף ספרי תורה, סטנדרים כיסאות ואפילו כיפות, אפשר להתפלל שם כראוי ובסוף התפילה לנשק את האבן, הכל טוב ויפה (רק עם מעט נשים בחוסר צניעות...). אך תרשו לי לשאול הייתכן שגם לזה התכוון שלמה בחכמתו כשאמר "נאמנים פצעי אוהב ונעדרות נשיקות שונא"? נכון המצב בהר הבית רחוק מלהיות אידיאלי ויש התמודדויות, אך בסוף זה גם אם התפילה הייתה בחטף כי השוטר זירז, וגם אם לא היה ספר תורה וסידור, זה בבחינת "פצעי אוהב" ולהפך להתרחק מן הקודש ולהישאר מאחורי החומה, גם אם בסוף נתת להומה נשיקה, זה עדיין "נשיקות שונא", ואם למישהו עדיין יש ספק, אבקשו להתבונן בהתפתחות שיש בהר הבית בעקבות אותם שעולים בקדושה, כמה קדושה נוספה בהר, אם פעם הייתה האווירה משוללת כל סממן יהודי, היום יש שם אווירה של בית כנסת (רק הרבה יותר קדוש).

אשרי מי שזוכה להיות מאוהביו של הקדוש ברוך הוא, שאפילו פצעיו חביבין לפני המקום!

הלכות קודם עליה להר הבית

בעל קרי אסור מן התורה להכנס בהר הבית עד שיטבול, ולכן חייב כל אדם טרם כניסתו להר הבית לרחוץ כל גופו במים חמים, ולחפוף שערו קודם שטובל, ולבדוק ולעייין בכל גופו שאין לו זיעה ושאר חציצה, וכן לבדוק שאין לו קשרים בשערות או בזקנו קודם שטובל. ורק דברים שדרך להקפיד עליהם יש להסירם לגמרי שלא יהיו לו חציצה, אבל אם לא רגיל להסיר את אותם כתמים שיש עליו כשיש לו אירוע חשוב אינם חוצצים. והטבילה במקוה היא רק במקוה שכשר לטבילה דאו' – שמועיל הלכתית גם לנשים.

העלון מוקדש

להצלחת וישועה: חיים ורמי בני יפה בכל העניינים. יעקב ומשה חיים בן אסתר. להצלחה בכל העניינים: הרב דוד שרן וב"ב מטבריה, וכן אברכים ת"ח מירושלים ומהעיר 'מעלות' רבני ברק. וקרית אתא ועוד, שמדפיסים את העלון מידי שבוע במאות עותקים לזיכוי הרבים! וקנאת סופרים תרבה חכמה... כל אחד מוזמן לזכות לשלוח בקשה במייל ולקבל את העלון ולהדפיס בעירו, וזוכה במאות שעות של תורה.

על הפסוק במשלי (כ"ו, ו'): "נאמנים פצעי אוהב, ונעדרות נשיקות שונא", היה מורי ורבי ראש הישיבה שליט"א מרבה להמשיל את המשל הבא: שני בחורים למדו באותה ישיבה וישבו זה לצד זה בבית המדרש – יוסי וראובן, למראית עין הם נראו דומים, אך למעשה היו שונים בתכלית. כשסדר ג' הגיע, בשעה שבע בערב, יוסי היה מגיע בדרך כלל באזור שבע ועשרה. הוא בודק שהמקום מסודר, משוחח מעט עם הסובבים, ואז פותח את הגמרא ולומד מעט. כשהרגיש עייפות, יצא להכין לו כוס קפה, מתוך חשש שמא הקפה ישפך בטעות על הגמרא, נשאר לשנות אותו בחור, ובינתיים שוחח מעט או שהפליג בהרהורים, לאחר מכן שב לבית המדרש ולמד עוד קצת, עד ששוב תקפה אותו מעט עייפות. המחוגים בישרו שעוד עשר דקות מסתיים הסדר – לכן חשב שכבר נכון לצאת, הוא סגר את הגמרא נישק את הכריכה ביראת כבוד ויצא, ע"כ ספורו של יוסי.

ראובן, לעומתו, כבר מתייצב בבית המדרש בעשרה לשבע, ברגע שהתחיל הסדר, שקע בעיון עמוק שגרר פתיחה של עוד ראשון ועוד אחרון, הוא מצא את עצמו כשיד אחת על הגמרא, היד השנייה אוחזת ברשב"א, ועיניו משוטטות בדברי ה'קצות', מתוך העמקה ורצף הלימוד, חלק מן הספרים התקמטו, אך הוא כלל לא שם לב לכך, כשהרגיש עייפות, זירז את עצמו להכין קפה שחור ורץ בחזרה לבית המדרש, מרוב שקיעות בלימוד נשפך מעט קפה על אחד הספרים, אך ראובן ממשיך ללמוד כאלו לא קרה דבר, הסדר הרשמי נגמר, וראובן מוסיף ללמוד... עד מתי? עד שחוטפת אותו שינה!

כך מוצא את עצמו ראובן נרדם על הסטנדר, כשבלי משים ספר אחד נשמש ממנו לרצפה, ספר אחר התקמט, השלישי הוכתם בקפה, והדרך שעליו נרדם נרטב מעט משינתו, סיים ראש הישיבה את דבריו ואמר: "לכאורה, יוסי דאג לכבוד ספרי הקודש, וספריו בסוף הזמן נראים חדשים לגמרי, ממש כפי שהיו בהתחלה. יתרה מזאת – כשהוא מסיים את הלימוד הוא מקפיד לנשק את הספרים! ואילו ספריו של ראובן פצועים וחבולים... אך על כגון זה אמר שלמה המלך: 'נאמנים פצעי אוהב, ונעדרות נשיקות שונא'."

מוסד השכל

האם יש משל נוסף שמסביר את דברי שלמה במשלי? יש סוג מסויים של טענות שהוזרות הרבה פעמים בקרב יהודים המתנגדים לעלייה להר הבית, הן פושטות צורה ולובשות צורה, אך כולן על אותו משקל, כמו למשל: "איך אתם יכולים להתפלל

עליית ונושעת

מאת הר' אליהו הי"ו

סיפור מרגש הממחיש בפשטות כמה אפשר לסמוך על תפילה בהר הבית שתתקבל, (הפרטים שזנו ושומרים במערכת) היה לנו נסיון באמונה לרעת מה ה' רוצה ממנו בעניין הפרנסה, שכמה חודשים לא היה עבודה ולא ידענו מה לעשות, אבל בתקופה הזו ראינו את יד ה' שקיבלנו כל מיני מענקים שהספיקו למה שהיינו צריכים, ואחרי תקופה שנגמר הכסף שהיה, עלינו להר הבית להתפלל ולהודות, וכמה ימים אחרי קיבלנו עבודה חדשה וטובה כפי שרק ה' יכול לתת, וכהכרת הטוב לה' רציתי לפרסם את הנס כאן בעלון שמלמד את עם ישראל על הכח של הבית של ה'.

דרושים מהזיקים להצטרף בשותפות הפצת העלונים שמודפסים במאות עותקים

בכמה מקומות בארץ ב"ה לזיכוי הרבים ניתן להתקשר לפ"ל: 054-8406387

ניתן להקדיש להצלחה לרפואה לזרע"ק ולהבדיל לע"נ... ורבים ראו ישועות...

לקבלת העלונים, להפצה, הערות והארות ותרומות ניתן לפנות במייל: a0583229745@gmail.com

תמונות השבוע

שאלת השאלות

הר' עובדיה י' הי"ד
מוזן הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

זה הר' בית ה' או הר' הזבל? זה תלוי רק בכולנו !!!

דבריו הנצחיים של הנשר הגדול, רבנו משה בן מימון (הרמב"ם) בספרו, צריכים להיות בראש סדרי העדיפויות שלנו, שם הוא מעורר אותנו וכותב (בית הבחירה פ"א הי"א): "ומצוה מן המוכרח לחזק את הבנין ולהגביהו כפי כח הציבור, שנאמר 'ולרומם את בית אלהינו', ומפארין אותו ומייפין כפי כחן, אם יכולין לטוח אותו בזהב ולהגדיל במעשיו - הרי זו מצוה".

אך מול המילים המאירות הללו, המלאות בתשוקה הלב ובשאיפה לרומם את בית ה', לתפארת - מונחת התמונה למטה קורעת לב של המציאות בשטח: תל של עפר אשפה ופסולת, המבטאים ביזיון של מקום המקדש, הפער הזה בין דברי ההלכה הפסוקה לבין המציאות העגומה דורש מאיתנו התבוננות עמוקה וחשבון נפש. הרמב"ם כתב: "כפי כח הציבור", הרמב"ם מתנה את הידור הבית ב"כוח הציבור", כאשר לציבור היהודי בדורנו יש כוח בלתי מוגבל - כוח כלכלי, כוח טכנולוגי, כוח הנדסי ואדריכלי - אנו בונים מגדלים מרהיבים, מבני ציבור מפוארים, בתי כנסת נוצצים ויולות פאר, אנו יודעים לייפות ולפאר את הבתים הפרטיים שלנו בשיש יקר ובוהב, אבל כשזה מגיע לבית הבחירה - הבית - הקב"ה, המקום שאמור להיות "לרומם את בית אלקינו" - הציבור נעצר, שם שוררת שממון, שם נערמת פסולת, ושם נשכחת חובת הרוממות, והשאלה היא מדוע? הרי הקדושה קיימת גם היום בדיוק כמו בזמן שביהמ"ק היה קיים, ולכן אנחנו לא נכנסים למקומות האסורים (ההיכל והעזרות) אלא רק למקומות המותרים בלבד, (שרק העולים להר הבית בטהרה מקפידים על זה, כי רק הם עולים להר הבית רק במקומות המותרים וממלא מקומם את ההלכה לא להכנס למקומות האסורים, משא"כ מי שמתרחק מהר הבית לגמרי לא זוכה לקיים את ציוויו ה' זה) וא"כ כיון שכל המקום נאשר בקדושתו מדוע בשטח אנחנו רואים הפוך, במקום הר הבית אנחנו רואים הר הזבל, מיותר לציין שכל זה בגלל הריחוק שלנו מהר הבית, שאנחנו לא באים לשם, שאנחנו לא דורשים בריש גלי לשמור על קדושת המקום!

האם כוח הציבור שהרמב"ם כותב בהלכה מנוצל למקום הנכון? איך ייתכן שבבתים הפרטיים שלנו איננו חוסכים דבר, ואילו במקום המקודש ביותר שולטת עזובה כזו? הרמב"ם מציין כי "אם יכולין לטוח אותו בזהב ולהגדיל במעשיו - הרי זו מצוה", והנה, במקום לטוח בזהב, לפאר ולייפות, התמונה מציגה את הפוך הדברים, ערימות של זבל ופסולת בניין, התמונה הזו היא מראה נוקבת למצב לחוסר הערנות שלנו! כיצד הגענו למצב שבית המלך, שהיה אמור להיות כליל יופי ומשועשע כל הארץ, מונח ומזולזל בשעה שכולנו עוסקים בענייני החולין הקטנים.

אין זו סתם תמונה קשה - זוהי קריאה נוקבת למצפון של כל אחד ואחד מאיתנו! אנו מייחלים, מתפללים ומבקשים יום-יום: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", אבל התפילה אינה יכולה להישאר מילים בלבד על הנייר בשעה שהמעשים מראים אדישות, עלינו לעורר את הנפש, להחזיר את הגעגוע אל מקום מקדשנו, ולא להשלים עם המציאות שבה בית אלהינו מושפל עד עפר, הגיעה השעה לקיים את דברי הרמב"ם: להתאחד, לדרוש, ולעשות כל שביכולתנו כדי "לרומם את בית אלהינו", לפאר אותו כראוי לו, כדי לראות במהרה בבניינו בתפארתו ובוהבו!

דוד אזולאי, ש"ס

מזן הרב עובדיה יוסף תצ"ל מסקן: יחזיר שיעולה להר חייב סדר. כאשר לעצם העניין, מדינת ישראל אינה חולסת ומאבדת את דריסתה שלה על הר הבית. זה לא סדר. איננו שולטים שם. נשים את הדברים על השולחן ונודה על האמת: המפורסמת של הצננים ש"נשעה את כל עם ישראל, "הר הבית בירדן", הייתה יפה ל"1967, היום, לצערנו הרב, כוח מהלכים שעולים, הוא הפך למקום שבו עוברים על החוק, וממשלת ישראל איננה עושה כל מאמץ לאסוף את הייבנות שלה במקום. דה"מ בניטין נתניהו חוק על חדרים. הוא רוצה לאסוף את הריבונות שלו בבית המדרש בבני ברק, בירושלים, באשדוד, באלעד, במקום שלומדים תורה. בהר הבית, במקום היקר לכולנו, נתניהו נהנה בכפפות של משי ובפחד. כשדובר על בני תורה הוא מתעביר באופן אישי, אבל לימוד תורה לא פחות חשוב מדי הבית ומכל מקום אחר.

נשלח למערכת תמונה זו שהיא לפני כעשור (בשקט: לפני שהיה שר בכנסת בשם...) ואלו דבריו של אחד האנשים שרבים בחרו בו, אין הרבה מה להוסיף אבל הלואי שנשמע זאת שוב לא רק ממנו אלא מכולם, לא רק בעבר אלא גם בהווה... (אם כי יש מה להעיר על הפסק שאמר בשם הרב עובדיה שהוא לא נכון כלל! ראה בעלון שבוע בעבר).

בכל שבוע יש אפשרות להצטרף לנסיעה להר
בית ה' (בזריזות) לאחר טבילה במקווה.
למעוניינים מנתיבות: 054-8406387
למעוניינים מבני ברק: 055-6764266

ספר אגרות עובדיה
"המקדש בהר ציון"

ספר אגרות עובדיה

"המקדש בהר ציון"

כ 500 עמודים
שולפים מאות
מכתמים
ותמונות חדשות
ונדירות

הספר כבר מוזן להדפסה אבל חייב את התמיכה שלכם. הספר שמקיף את סוגיית העלייה להר הבית, כל הראיות על חובת בנין בית המקדש, למה אין בונים שמפרסמים בפומבי בכל עניינים אלה? מי הרב שתלה שלטים לא לעלות להר הבית והוא בעצמו היה עולה? כל הראיות על מקומו של בית המקדש במדויק. פתרון כל הטענות וההשערות והספיקות שקיימות בימינו סביב הקרבת הקרבנות, ופרה אדומה, ובניית מזבה בימינו. מי הם גדולי שתמכו בהקרבת קרבנות בימינו, מכתבים נדירים על התומכים בהקרבת קרבנות בימינו כולל מאת דיינים ואף מהראשונים "צ הגר"צ יוסף שליט"א, מה השיב מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל על מי שטען שאין להקריב קרבנות בימינו... הספר משולב במאות תמונות מעל הר הבית ומתחת הר הבית, תמונות ותיעודים שלא מפורסמים, ועוד אלפי דברים נדירים. כל זה מומזן לכמה תומכים כדי להפיץ את האור בעולם.

כל התורם 360 ₪ להוצאת
הספרים יזכה גם בזכות עצומה,
וגם בספר שיגיע אליכם עד
הבית, הזדמנות שאסור לפספס
לתרומות חייג עכשיו לפ"ל או
למייל:
a0583229745@gmail.com